

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— ΣΤΗ ΒΑΡΚΑ

Μιά βάρκα ήταν άραγμένη στην άκρογαλιά. Ένας νέος και μία νέα, που έκαναν εκεί περίοιτο, κάθονταν να κάνουν στη θάλασσα και μίτηαν μέσα στη βάρκα.

—'Ρωαία βαροκόλα! είπτε εκείνος. Τι ελαφριά του είναι... Μά, θα ήταν αδύνατο ένα ζευγαράκι να φιλήθ' εδωπάνω. Θα αναποδογιάζε και θα πνιγότανσαν κι' ο δύο τους!...

—Ναί, έκανε εκείνη, και σάπασε.
Σιωπηλοί, έπασαν τ'α κοιλιά κι' άνοιχτηκαν στη θάλασσα. Είχαν προχωρήσει αρκετά, όταν εκείνη έβλεπε έξω από τη σιωπή κι' είπτε, κοιτώντας ελαφρά :
—Σωστό, μά επιτέλους, έγω ξέρω να κολυμπώ...

— Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑ

Θά έχετε βέβαια διαβάσει ή ή γυναίκα του Μουσολίσι, του 'Ιταλού δικτάτορος, είνε μία λαμπρή οικοδόποινα και πολύ στοργική μητέρα. Μά έκαινο που δέν θά ζέρετε, είνε ότι ή γυναίκα Μουσολίσι άγαπά είσησε με λατρεία τόν άνδρα της. Αυτό τουλάχιστον φανερόνέ το παρακάτω νόστιμο ανέκδοτο :

Όταν ο Μουσολίσι έξετέλεσε τήν περιήγησιν «Πορεία του προς τή Ρώμην», με τ'α τάγματα τών μινωολογόντων του, ο βασιλεύς τής 'Ιταλίας έστειλε τόν αυλιάρχη του μαζί με τόν ιστορικό του να τόν καλέσουν στό ανάκτορον.

—Ερχομαι, άπάντησε ο Μουσολίσι, μά μόνά μου άν ή Αιτού Μεγαλειότης μου παραδώσει τήν κυβέρνησιν!

Τού ειλαν τότε ότι αυτό ακριβώς έσκόπευε να κάνει και ο βασιλεύς. Και ο Μουσολίσι ξεκίνησε με τούς επιτέλει του για τ'α ανάκτορον. Μά δέν πήγε εκεί κατ' εφ'ελείον. Σταμάτησε προηγήτερα στό σπίτι του, για ν'α φιλήσιν τή γυναίκα του, τήν όποία είχε τρεις μέρες να δι, μέσα στό συνταρακτικό έκείνα πολιτικά γεγονότα.

Η γυναίκα του έπασε στην άγκαλιά του και ο Μουσολίσι τή είπτε τότε πώς πάντως στό ανάκτορον να πάει σέ δύο ώρες θά ήταν ο κυβερνήτης όλόκληρης τής 'Ιταλίας. Μά ο πολιτικός φρεσώνος του σάβηρον της δέν θάλασσε διάλογο τήν υπάκουη έκείνη γυναίκα. Τόν άκουσε, κωλύζοντάς τον στό μάτια, κι' έστειτε τού είπτε αλά :

—Πήγαινε, χωρίσ' μου, μά μίν άφίσησιν, σέ παρακαλώ. Γύρως άμέσως. Σέ επενήθησα τόσο, τρεις μέρες που έχω τώρα να σέ ιδώ!...

-- Ο ΦΟΒΟΣ

Ένα χωριότοπου με μία χωριότοπουλα γύριζαν κάποτε στό χωριό από τή βόρση, φορτωμένοι με τις στάμνες τους. Ήταν άργα πειά κι' είχε νυχτώσει.

—Άχ, πώς φοβάμαι!... είπτε έξω από τήν βάρδιαν, ή χωριότοπουλα.

—Φοβάσαι; Έκανε τ'ο χωριότοπουλο. Και γιατί ;
—Νά, άπάντησε εκείνη, φοβάμαι μή με φιλήσιν, τώρα που σκουτινιάσε!...

—Μά είμαστε κι' οί δύο φορτωμένοι με τις στάμνες, είπτε εκείνος. Και νάθελα, δέν θά υπορούσα να τ'ο κάνω!...

—Έχεις δικιο, φέρθηκε ή πονηρή χωριότοπουλα. Μά, θα υπορούσαμε να κατεβώσαμε άπ' τόν όμο τις στάμνες, και τότε!...

— Η ΔΑΘΑΜΑ ΚΙ' Ο ΑΛΓΟΥΝΑΡ

Στά τείχη ένανω μινωισμένη ή σφαγή Ξεσπίει... Τά παλληκάρια τής Πεντηκάβ άποκομούν με λίσσα τόν έχθρο, άνεβασιμένα στις επάλξεις... Και μέσα στό σπίτι τους άφρόταλας παθόνες, περμύνοιν με λαχτάρα τή νίκη, μά πρώτα άπ' όλα καλές ειδίσεις για τούς καλοούς των... «Οίος περμύνοιν, γλιάνε και παρακαλούν τούς Θεούς. Μά ή Δαθάμα δέν περμύνει... Λαχταρά για τόν καλό τής 'Αλγουνάρ, άφηνει τ'ο παλάτι, όπιστεια βαριά και τρέχει στό τείχη.

Αιματόβροχος, φοβερός για τόν έχθρο, μά ταιφροός για τήν άγαπημένη του, δαθώνεται έξω από τήν άκτιρον τής ο 'Αλγουνάρ...

—Ποιά εύτυχία για μένα, που σέ φορώ, περισσεύομαι μου! τής λέει με λατρεία στό μάτια του. Μά και ποιά δυστυχία για τήν καρδιά μου, να σέ νοιώθω εδω, άνάμεσα στη φρενή του νινδιώνω!...

Μιά έχθρική σάιτα, μόνον και καταραμένη, γύνεται στό λαγύγγι του έκείνη τή στιγμή, κι' ο νέος κλέβεται άνηχος στό πόδια τής άγαπημένης του.

—Ποιά δυστυχία για τήν καρδιά μου, που σέ γάνω τόσο σπαρτακιά, άφίτε μου! ψθυρίζε με άτόνους ή κεραινωμένη Δαθάμα. Μά και ποιά εύτυχία για τήν καρδιά μου, που θ' άναμώση τώρα τή δική σου, ψηλά στόν ούρανό!...

Και χώνει τ'ο μαχαίρι της στην καρδιά της και πέφτει πλάι στόν άγαπημένο της!...

γιατί μπροστά στις τέσσερες τρομοκρατημένες γυναίκες, ο Κολλινιόν τράθηξε ένα από τ'α πιστόλια του, σημάδεψε τόν πελάτη του και πυροβόλησε. Ο κ. Ζυζ δέχτηκε τή σφαίρα στο κεφάλι και σωριασθηκε αμόρφωτος μπροστά τόν τραπέζι. Η λύσσα όμως τής εκδικήσεως τού Κολλινιόν δέν ικανοποιήθηκε. Ο άμαξάς, τράθηξε άμέσως και τ'ο άλλο πιστόλι και πυροβόλησε τήν κ. Βενσάν, μά ή σφαίρα λοξοβόρησε και τήν πληγώσε άλαφρώ στόν όμο...

Αν όπλησαν υπέρουνοι έκείνη τήν εποχή, ή τραγωδία θά ήταν άκόμη πιο μεγάλη. Ο Κολλινιόν θά σκότωνε και τις τέσσερες γυναίκες, για να έκδικήσιν τόν άτυχό έπαρχιατή. Μά τότε, επί Ναπολέοντος III, δέν όπλησαν, παρά μόνά πιστόλια, που γέμισαν με μία σφαίρα.

Όταν λοιπόν άδειασαν τ'α πιστόλια του, ο Κολλινιόν τ'α πέταξε καταγής και φώναξε :

—'Εκδικήθηκα!
Και με άργό βήμα, ψύχραμος, τράθηξε προς τήν πόρτα. Η τέσσερες γυναίκες, μισοπαθμένες από τόν τρόμο τους, δέν τόλμησαν να κάνουν ούτ' ένα θήμα για να τ'ο κόψουνε τ'ο δρόμο. Ο Κολλινιόν βγήκε στο διάδρομο κι' άρχισε να κατεβάζει ήσυχά τή σκάλα, σάν να μίν είχε συμπεριέ τιπτοτα. Μπροστά του, ή πόρτα τού δρόμου ήταν όρθώνοιχη. "Άξαφνα, όμως, κάποιος νοϊκάρης τού ίσογειου, που είχε άκούσει τ'α ξεφωνητά τών γυναικών, παρουσιάστηκε μπροστά στόν Κολλινιόν.

—Δέν θά βγής από εδω! τού φώναξε άποσφαστικά.

—Μά... Έκανε ταραγμένος ο άμαξάς.

—Κανείς δέν θά βγή από εδω μέσα, πριν έλθει ή άστυνομία, τού ζσαπέιτε θαρραλέα ο νοϊκάρης τού ίσογειου. Κάποιον σκότωσαν εδω, σ' αυτό τ'ο σπίτι!...

—Πάει καλά, τού άπάντησε ο Κολλινιόν με μία κτηνώδη άπάθεια. Έγω είμαι ο δολοφόνος!...

Έκείνη τή στιγμή ακριβώς παρουσιάστηκε στο κατώρι τής πόρτας ένας άστυφύλακας. Ο Κολλινιόν παραδόθηκε χωρίς να φέρη καμιά αντίσταση και ώδηγήθηκε άμέσως στην άστυνομία. Ξερέτε τώρα ποίος ήταν έκείνος ο τομηρός νοϊκάρης, που είχε πιάσει τόν δολοφόνό άμαξά; Ήταν ο περίφημος κοινωνιολόγος Προυτόν!...

Ο Κολλινιόν παρουσιάστηκε στις 12 Νοεμβρίου τού 1855 στο Κακουριόδικεο τού Σηκουάνα και καταδικάστηκε σέ θάνατο. Κι' όστερ' από ένα μήνα περίπου, στις 6 Δεκεμβρίου, κηρατομήθηκε από τ'ο δήμο.

Μά τ'ο όνομά του έμεινε ιστορικό κι' όσο όπλησαν άμαξες, ο κόσμος τ'ο μεταχειρίζεται ως τή χειρότερη βρισιά, όταν ήθελε να βρήν κανέναν άδεξιό άμαξά.

Έπειτα, όταν τ'ο ακοιτηρόν άντικατέστησε τις άμαξες, τ'ο όνομα τού δολοφόνου άμαξά ξεχάστηκε σιγά-σιγά κι' έτσι ο άπαίσιος Κολλινιόν πέθανε για δεύτερη φορά

ROGER REGIS

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΣΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ

Έξάπαντος και άσφαλώς, στόν έλευθρον άγόμεθα με τ'α κεφάλια πούχουμε έμεις που κυβερνώμεθα και όλοι στής κολάσεως τ'α τάρταρα θά πάνε, με τ'α μυαλά που έγουνε αήτοι που κυβερνάνε. Και μέσα στής Κολάσεως τ'ο τρομερό τ'ο γλέντι, θά βλέπω σουβλιζόμενον κάθε λογής άρέντη. Και τ'ο Λοβέρδο θά θωρή δέν καζανίους βράζοντα, με φόρους και κατράμιον και γοερώς κραυγάζοντα. Άλλοι θά γίνονται ρουμπιέ, γισαχι με κρεμμυδόπουλα και άλλοι παραγεμιστοί να τρών τ'α διαβολόπουλα κι' έγω θ' άνάπτω τήν φωτιά να βράζονε τ'α τέρατα γιατί θά γίνω διάβολος, άλλ' όχι και με... κέρατα!

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Η ΓΛΩΣΣΟΜΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ

Για τόν όνομαστό αυτοκράτορα τής Γερμανίας, και βασιλέα τής 'Ισπανίας συγχρόως, Κάρολο τόν Ε', έλεγαν οί αλλικοί του, σχετικά με τήν εύρεία γλωσσομάθειά του :

—Έμαθε τ'α 'Ιταλικά, για να μιλά με τόν Πάπα, τ'α 'Ισπανικά για τή μητέρα του, τ'α Άγγλικά για τή θεία του, τ'α Γερμανικά για τούς άπηκόους του, και τ'α Γαλλικά για... να βλαστημά τόν εαυτό του!

